

[Finansministeren.]

toneart, men at han som hidtil vil færdes på samme jævne jord som vi andre. Gør han det, vil det virkelig ikke kunne forundre ham, at skattepropagandaen ved de kommunale valg måtte komme til at spille en rolle ved debatten her i tinget om skatterne.

Trods et unægtelig noget broget billede af forslag og såkaldte linier synes der at herske enighed mellem de ærede ordførere om to ting: for det første om, at rigsdagens stillingtagen til de forelagte skattelovsforslag må bero på *en samlet vurdering* af den økonomiske situation og regeringens økonomiske politik. For det andet fik jeg det indtryk, at der i det store og hele var enighed om regeringens bedømmelse af Danmarks aktuelle økonomiske stilling. Uenigheden drejer sig derimod om de forholdsregler, vi må træffe for at løse de økonomiske vanskeligheder, vi står overfor.

I min fremsættelsestale den 28. februar indledte jeg med at give et kort rids af den økonomiske stilling.

Hovedpunkterne heri var for det første, at den linie, som hidtil har været fulgt ved tilrettelæggelsen af finans- og pengepolitikken, må siges at have ført til det tilsigtede mål: at fjerne det af krigen skabte inflationspres fra den danske økonomi. Jeg glædede mig derfor over at høre den ærede ordfører give udtryk for den samme opfattelse.

For det andet fremhævede jeg, at beskæftigelsesproblemet var rykket i forgrunden, idet antallet af arbejdsløse var steget. Dette er af forståelige grunde ikke bestridt fra nogen side; derimod forekommer det mig, at flere af de ærede ordførere forbigik det i tavshed, og her ligger måske en af årsagerne til, at vi er nået til forskellige konklusioner vedrørende den økonomiske politik fremover. Forholdet er jo det, at regeringen tillægger hensynet til beskæftigelsesopretholdelse og den fortsatte produktionsstigning overordentlig stor betydning. Det er mit indtryk, at det samme ikke kan siges om f. eks. det konservative parti. Jeg skal senere vende tilbage hertil.

For det tredje fremhævede jeg den ændring i valutastillingen, der er fremkommet som følge af devalueringerne, og jeg nævnte, at man havde foretaget beregninger, som viste, at forringelsen i bytteforholdet overfor udlandet ialt havde kostet Danmark ca. 500 mill. kr. Den ærede ordfører for det konservative parti kom med en lovlig flot bemærkning om dette forhold, idet han udtalte, at de konservative jo ikke havde

noget medansvar for den klemme, devalueringen havde bragt os i. Må jeg i denne forbindelse fremhæve, hvad også i går det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen gjorde, at det ikke er den danske devaluering af kronen, som har ført til en forringelse af bytteforholdet overfor udlandet, men devalueringen af det engelske pund. Hvad enten vi fra dansk side havde fastholdt dollarkursen uændret efter den engelske devaluering eller havde valgt at følge sterling kun et stykke nedad — sådan som de konservative foreslog det —, var bytteforholdet næppe blevet bedre, end det er nu. Ved en lavere sterlingkurs ville prisstigningstendensen for importvarer her til landet være blevet mindre kraftig, men prislejdet på vore eksportvarer var til gengæld blevet så meget desto større regnet i danske kroner. Forholdet mellem vore eksportpriser og vore importpriser var altså ikke blevet anderledes.

Endelig konstaterede jeg i min fremsættelsestale, at det øgede pres på betalingsbalancen, som var en følge af de forringede prisvilkår for den danske udenrigshandel, blev forstærket gennem de indskrænkninger af importrestriktionerne, som er gennemført i overensstemmelse med de i Paris truffede aftaler.

På baggrund heraf måtte man regne med en væsentlig stigning i underskuddet på betalingsbalancens løbende poster, og jeg nævnte, at man ikke kunne se bort fra den mulighed, at underskuddet ville kunne nærme sig de 800 mill. kr., hvis høsten i år blev ringere end normalt, og hvis man iøvrigt ikke satte ind med særlige forholdsregler derimod.

Forholdet er i al korthed det, at der i løbet af det sidste halve år er sket en vis skærpelse i Danmarks økonomiske stilling, en skærpelse, som viser sig gennem tendens til øget underskud på betalingsbalancen, således at det bliver vanskeligere at tilvejebringe ligevægt i forholdet til udlandet. Hvis vi fortsat skal holde beskæftigelsen oppe, kan forbruget derfor ikke sættes i vejret i samme takt som hidtil.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen betegnede min karakteristik af den økonomiske situation som udmærket, men han tilføjede, at der efter hans mening var et modsætningsforhold mellem disse udmærkede præmisser og de konklusioner, jeg drog af dem. Også fra konservativ side har man betegnet min tale som selvmodsigende.

Jeg kan, hvad vel næppe vil forundre, ikke være enig heri.